

Arrest

nr. 194 160 van 24 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 07-01-1994 in Addis Abeba. U spreekt naast het Amhaars ook Guragigna en een beetje Tigrinya. Toen u ongeveer 6 maanden oud was, ging uw biologische vader, een Eritreeër, naar Eritrea omdat hij daar een job had gevonden. Daar stierf hij echter door ziekte. U bezit zelf de Ethiopische nationaliteit, net zoals uw moeder. Uw moeder hertrouwde met uw stiefvader, die van Dunkula afkomstig is. Toen u ongeveer 1 jaar oud was verhuisde u naar het dorp Dunkula, in de wordeda Endegagn, zone Gurage.

U bent naar school gegaan tot de derde graad van het basisonderwijs in Dunkula. In 2015 zei uw stiefvader dat u moest trouwen met een oudere man, M., die een vriend was van uw stiefvader. Uw

stiefvader wou u met M. laten trouwen omwille van de bruidsschat. U weigerde echter om met M. te trouwen. Er kwamen dorpsouderen om uw akkoord te vragen. Uw moeder was ook niet akkoord om u te laten huwen met M.. Uw stiefvader was niet blij met uw weigering en zei dat u moest gehoorzamen of anders het huis verlaten. Uw stiefvader beledigde u en probeerde u enkele keren te verkrachten, maar dit mislukte telkens door toedoen van uw halfzusters. Nadat u het besproken had met uw moeder, besloot u eerst zelf om het huis te verlaten maar uiteindelijk moest u het huis verlaten van uw stiefvader. U bracht de nacht door bij een vriend en keerde de volgende dag terug naar het huis van uw stiefvader om 7000 Bir van hem te stelen. U ging naar Addis Abeba, waar u twee maanden verbleef bij uw nicht, die uiteindelijk naar Beiroet vertrok. Ondertussen had uw stiefvader de diefstal aangegeven bij de politie en kwam hij u zoeken. U verliet Ethiopië in maart 2015 en u bent naar Soedan gereisd. Nadat u de grens was overgestoken met Soedan, werd u echter gearresteerd en teruggebracht naar Metema in Ethiopië, waar u 10 dagen in de gevangenis zat. Uw smokkelaar kon u vrij krijgen en u reisde naar Khartoem, waar u werkte als huismeid. In Khartoem leerde u in juni 2015 uw huidige partner kennen, G.T.G.. Na 5 maanden in Khartoem te zijn gebleven, reisde u in oktober 2015 naar Libië, samen met uw partner. U reisde gratis naar Libië, want u heeft gewerkt voor de smokkelaar. U verbleef tot 09-04-2016 in Libië, waarna u met de boot de zee overstak naar Italië. U vroeg asiel aan in Italië, maar u werd direct naar Portugal gezonden in het kader van een programma voor Eritrese asielzoekers. U bleef 5 maanden in Portugal, maar u wachtte niet op het resultaat omdat u zwanger was. U bent met de bus naar België gereisd, waar u aankwam op 12-10-2016 en er asiel aanvraag op 25-10-2016. U heeft een zoon, B.T.G., geboren in Dinant (België) op 12-01-2017.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) dat u de Eritrese nationaliteit heeft (zie 'Verklaring DVZ', punt 6, p. 4). U gevraagd of de nationaliteit [op het etiket van het asiëldossier] correct is [etiket vermeldt Eritrese nationaliteit], antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 3). U gevraagd wat uw nationaliteit is, verklaarde u dat u Eritrese bent via uw vader (gehoorverslag CGVS, p. 9). U gevraagd waarom u denkt Eritrese te zijn, verklaarde u dat jullie zich noemden naar jullie vader, dat dat de traditie is, zelfs als u de taal niet kan spreken van uw vader. U gevraagd wat u bedoelt, verklaarde u dat u de hele tijd zocht naar uw echte identiteit, dat u in Ethiopië Ethiopisch werd genoemd, maar dat u weet dat uw vader Eritreeër is en dat u zich later begon te benoemen als Eritrese. U gevraagd wat u bedoelt, dat u in Ethiopië Ethiopisch werd genoemd en u gevraagd of u dan de Ethiopische nationaliteit had, **antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat u een identiteitskaart had toen u in Ethiopië was. U gevraagd of het een Ethiopische identiteitskaart was, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat u een Ethiopische identiteitskaart had.** U verklaarde verder dat het een groene identiteitskaart was. **U gevraagd of u dan Ethiopisch was als u een Ethiopische identiteitskaart had, antwoordde u "misschien".** U gevraagd waarom u dan zegt dat u de Eritrese nationaliteit heeft, verklaarde u dat u de identiteit moet traceren via uw vader, dat het omwille van dat is dat u Eritrese wordt genoemd, dat u blij zou zijn als u genoemd wordt als Eritrese. U gevraagd of de realiteit was dat u Ethiopische was, hoewel u genoemd wou worden als Eritrese en uw vader Eritrees was, verklaarde u dat u blij zou zijn als u genoemd zou worden als de identiteit van uw vader, dat u ook graag de verwanten van uw vader wou kennen. U gezegd dat het begrijpelijk is dat u meer zou willen weten over uw vader en zijn familie, dat u de identiteit wil van uw vader, maar u gevraagd of het een feit is dat u dan de Ethiopische nationaliteit had [met een Ethiopische identiteitskaart], vroeg u zich af wat u kan zeggen, dat u geboren en opgegroeid bent in Ethiopië, maar dat u geen keuze heeft. U gevraagd waarom u dan eerst tegen de protection officer en [tijdens het interview] op DVZ zei dat u Eritrese was, en u gesteld dat de nationaliteit die u graag zou willen bezitten, niet hetzelfde is als de nationaliteit die u in werkelijkheid heeft (gehoorverslag CGVS, p. 10), verklaarde u dat u uitgelegd heeft dat u Eritrese bent via uw vader en Ethiopische via uw moeder en dat jullie allemaal genoemd zijn volgens jullie vader volgens de traditie, dat dat is hoe Ethiopiërs zichzelf [be-]noemen. **U gevraagd wat u zou zeggen als er opnieuw gevraagd zou worden welke nationaliteit u heeft, verklaarde u dat u Ethiopische bent, dat u de Ethiopische taal spreekt en dat u opgegroeid bent in Ethiopië, zelfs als u wil genoemd worden volgens uw vader. U opnieuw gevraagd of uw nationaliteit Ethiopisch is, antwoordde u bevestigend.** U gevraagd of u uw Ethiopische identiteitskaart kunt beschrijven, verklaarde u dat het groen is, dat het een hoed heeft van een huis en dat het uitgegeven is door de Kebele, de wijk in Dunkula.

U gevraagd wat er geschreven stond op de Ethiopische identiteitskaart, verklaarde u dat uw naam erop stond, M.D.G. en uw nationaliteit, Ethiopisch, en uw adres. **Het dient opgemerkt te worden dat u**

uiteindelijk zelf verklaarde over de Ethiopische nationaliteit te beschikken, hoewel u eerst aangaf Eritrese te zijn. Uw geopperde vrees voor vervolging, dient dan ook beoordeeld te worden ten opzichte van Ethiopië.

U verklaarde dat uw stiefvader wou dat u huwde met een oude man, tegen uw wil (gehoorverslag CGVS, p. 12), dat u weigerde om het voorstel te aanvaarden, dat uw stiefvader niet blij was, zei dat u moest gehoorzamen of anders het huis verlaten, waarna u opnieuw zei dat u het voorstel niet zou aanvaarden. U verklaarde dat er [dorps]ouderen kwamen naar uw huis, waarna u zei dat de man [waarmee u moest huwen] niet dezelfde leeftijd heeft [als u] en dat hij niet dezelfde religie heeft [als u] en dat u oud genoeg was om zelf uw leven te bepalen, waarna uw stiefvader niet blij was met het antwoord. U gevraagd of het mogelijk was om het huwelijk te weigeren, verklaarde u dat het in de tijd van uw moeder onmogelijk was om aanzoeken te weigeren, maar dat het tijdens uw leeftijd [of tijd] mogelijk was, dat vrouwen dat probeerden (gehoorverslag CGVS, p. 17). **U gevraagd of het mogelijk was dat u het aanzoek van uw stiefvader weigerde, verklaarde u dat u het recht heeft.** U gevraagd waarom het dan een gedwongen huwelijk is, als het mogelijk is om te weigeren, verklaarde u dat uw stiefvader u wou verkopen voor zijn eigen voordeel (gehoorverslag CGVS, p. 18). U gevraagd wat er zou gebeuren indien u het huwelijk weigerde, verklaarde u dat hij u begon lastig te vallen, dat hij u verschillende keren probeerde te verkrachten maar dat uw halfzusters dit telkens konden voorkomen. U had eerder verklaard dat u al een huwelijksaanzoek had gekregen van Asayegn, de man waarvan u hield, maar zijn verzoek niet heeft beantwoord (gehoorverslag CGVS, p. 14). U gevraagd of u die ouderen niet kon vertellen dat u al een voorstel [huwelijksaanzoek] had gekregen van Asaye, verklaarde u dat u toen verlegen was en niet vrij om u zelf uit te drukken, dat hij [uw stiefvader] alles controleert en dat u bang bent van hem (gehoorverslag CGVS, p. 18). U gevraagd of het dan een gedwongen huwelijk was als die ouderen uw akkoord vroegen, verklaarde u dat de ouderen uw akkoord vroegen, dat ze deden wat juist is, maar dat hij [stiefvader] degene is die alles bepaalt. U verklaarde verder dat het via uw vrienden is dat u hen [de ouderen] heeft gezegd dat u niet wou trouwen. U gevraagd of de ouderen de boodschap kregen, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat **uw stiefvader gekend was als een egoïst, dat het daarom is waarom de ouderen uw akkoord wilden weten** (gehoorverslag CGVS, p. 19). U gevraagd of de ouderen wisten dat u niet wou trouwen met M. [de oude man, keuze van uw stiefvader], verklaarde u dat ze dat weten. U gevraagd wat hun reactie was, verklaarde u dat de ouderen gezegd hebben aan uw stiefvader om te onderhandelen over u en u te overtuigen, dan er dan ruzie was tussen uw stiefvader en u. U nogmaals gevraagd of de ouderen wilden dat uw stiefvader u overtuigde, verklaarde u dat de ouderen zeiden aan uw stiefvader dat u niet in de positie bent om het voorstel van M. te aanvaarden, dat ze zeiden tegen hem [uw stiefvader] dat hij u moest proberen te overtuigen en dat, als u aanvaardt, de ouders opnieuw geroepen worden en de hele procedure zal verder gaan. U gevraagd of de ouderen zeiden dat u niet in een positie was om het voorstel te aanvaarden of te weigeren, verklaarde u dat u via uw vrienden hebt verteld dat u niet met hem zal trouwen, dat u eerder wil doodgaan dan met hem [M.] te trouwen, maar dat uw vader de ouderen probeerde te overtuigen toen de ouderen zeiden aan uw vader dat ze u niet konden dwingen om met hem [M.] te trouwen. U verklaarde verder dat **de ouderen de wens van uw moeder wilden uitvoeren**, om uw moeder blij te maken (gehoorverslag CGVS, p. 21). U gevraagd wat de wens van uw moeder was, verklaarde u dat uw stiefvader het achter de rug van iedereen had geregeld, dat uw moeder verrast en geschokt was toen ze hoorde dat hij [M.] een aanzoek aan u had gedaan en toen de ouderen naar uw huis kwamen, dat de ouderen zeiden [aan uw moeder] dat ze het voorstel zouden doen aan haar kind, haar zouden overtuigen, maar **dat uw moeder weigerde, dat ze zei dat u eerst akkoord moest gaan.** U gevraagd of ze het akkoord van uw moeder vroegen, verklaarde u dat het de procedure was, dat ze konden aantonen dat ze de regels van de maatschappij volgen. U gevraagd of uw moeder de macht had om het huwelijk te verwerpen, verklaarde u dat uw moeder wil dat u blij bent met het voorstel, dat ze weet dat uw stiefvader alles bepaalt en dat het omwille van de weigering van mijn moeder is dat de relatie tussen haar en uw stiefvader ruw is. U verklaarde dat u na een gesprek met uw moeder eerst zelf het huis wou verlaten omdat u het huwelijk van uw moeder niet wou onderbreken [verstoren of doen stranden], dat uw stiefvader u probeerde te verkrachten, dat uw halfzusters tussenkwamen en dit verhinderden, waarna u het huis moest verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaarde dat u de volgende dag terugging naar het huis van uw stiefvader om geld te stelen en dan naar Addis Abeba ging. **Rekening houdend met al deze voorgaande verklaringen, dient het opgemerkt te worden dat u het huwelijk simpelweg kon weigeren, u zei immers zelf dat u het recht had om het huwelijk te weigeren, dat de dorpsouderen uw akkoord kwamen vragen en dat uw moeder ook tegen het huwelijk was, dat ze daardoor ruzie had met uw stiefvader, en dat het huwelijk uiteindelijk niet doorging, waardoor men bezwaarlijk kan spreken van een gedwongen huwelijk. Uiteindelijk moest u het huis verlaten van uw stiefvader waardoor u moeilijk nog gedwongen kon worden door uw stiefvader om tegen uw wil te trouwen.** Verder is

het opmerkelijk dat u niet kon vertellen waar M. precies woonde (gehoorverslag CGVS, p. 20), dat u zijn volledige naam niet kende en dat u zijn beroep niet kende, wat ook afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten in het kader van uw asielrelaas. Van iemand die verwacht wordt 'gedwongen' te huwen met iemand, is het niet onredelijk te verwachten dat die persoon zich zou informeren over de persoon die hij of zij zou moeten huwen of dat hij of zij iets meer zou kunnen vertellen over die persoon, gegeven het feit dat hij of zij zou moeten trouwen met die persoon en in feite de rest van zijn of haar leven met die persoon zou moeten doorbrengen.

U gevraagd of het voor altijd was dat uw stiefvader u uit het huis gooide (gehoorverslag CGVS, p. 22), verklaarde u dat hij [uw stiefvader] wou dat u permanent het huis verliet en dat hij zei dat als u terug zou komen, hij u zou doden. U verklaarde dat u de nacht doorbracht bij een vriendin, en de volgende dag terugging naar het huis van uw stiefvader om 7000 Bir te stelen (gehoorverslag CGVS, p. 22). U gevraagd waarom u terugging naar het ouderlijk huis aangezien u niet meer welkom was (gehoorverslag CGVS, p. 24), verklaarde u dat u kinderen had gezonden om zijn aanwezigheid [van uw stiefvader] te controleren, dat u daar niet lang bent gebleven, het geld heeft genomen en bent weggegaan. U gevraagd wat [er zou gebeurd zijn] als uw vader thuis was geweest en of hij u zou gedood hebben, verklaarde u dat hij u zou gedood hebben. U gevraagd wat [er zou gebeurd zijn] als uw hij [stiefvader] thuiskwam en u betrapte, of dat geen groot risico was voor wat geld aangezien hij u kon doden, verklaarde u dat u redelijk zeker was dat hij daar niet was. U gevraagd hoe u zeker was dat hij niet kon binnenkomen, verklaarde u dat u de kinderen van uw wijk 3 keer zond en dat u zeker was dat hij niet aanwezig was in het huis, dat het onderdak [huis van uw vriendin] niet ver van jullie huis was, dat u daar ging, het geld nam en een briefje achter liet voor uw moeder. U verklaarde dat u schreef dat u niet wou dat het huwelijk van uw moeder strandde, dat u geld genomen heeft van uw stiefvader en dat u het geld zal teruggeven terwijl u werkt in de Arabische landen (gehoorverslag CGVS, p. 13). **Het feit dat u terugkeert naar het huis van uw stiefvader, om economische redenen [geld], ondermijnt de vrees voor uw stiefvader gezien uw verklaring dat hij u zou kunnen doden en gezien het feit dat hij u wou uithuwelijken, ook al had u kinderen van de wijk op voorhand uitgestuurd om te kijken of uw stiefvader er al dan niet was. Het is immers niet ondenkbaar dat uw stiefvader thuis zou kunnen komen terwijl u daar in het huis het briefje aan het schrijven was voor uw moeder.**

U verklaarde dat u een transport nam naar Addis Abeba [na de diefstal], dat uw stiefvader u volgde naar Addis Abeba en dat hij wou dat u gearresteerd werd (gehoorverslag CGVS, p. 24). U verklaarde dat uw stiefvader de diefstal had aangegeven. U gevraagd wat de straffen zijn op diefstal, verklaarde u dat hij u kon doden als hij u kon arresteren en dat u in de gevangenis zal vliegen als de overheid u vat. U gezegd dat u dan toch straffen kunt verwachten als u steelt, het niet abnormaal is dat u naar de gevangenis zou gaan, verklaarde u dat u weet dat u in de gevangenis zal vliegen, maar dat het volgens u beter was om in de gevangenis te zijn dan het huwelijk [van uw moeder] te laten stranden, dat u zeker was dat u hem [uw stiefvader] zou terugbetalen (gehoorverslag CGVS, p. 25). U gevraagd waarom u denkt dat uw stiefvader u zal vermoorden [en of u geen bescherming kan invoeren bij de autoriteiten] (gehoorverslag CGVS, p. 25), verklaarde u dat die conclusies kwam nadat hij [uw stiefvader] zaken naar u gooide, dat u daarna concludeerde dat hij u zou vermoorden. **Het dient opgemerkt te worden dat het feit dat u denkt dat uw stiefvader u zal vermoorden omdat hij met zaken naar u gooide, een nietgegronde assumptie is van u.** Het feit dat uw stiefvader met zaken naar u gooide, kan immers bezwaarlijk als een moordpoging gezien worden. U verklaarde verder ook dat u, na uit het huis te zijn gezet, ging slapen bij een vriendin niet ver van uw huis. Men kan zich bijgevolg afvragen waarom uw stiefvader dan geen [eerdere] pogingen ondernam om u te doden als hij u werkelijk wou doden en gezien u eigenlijk onderdak zocht niet ver van het huis van uw stiefvader. U gevraagd of het voor altijd was dat uw stiefvader u uit het huis gooide (gehoorverslag CGVS, p. 22), verklaarde u dat hij [uw stiefvader] wou dat u permanent het huis verliet en dat hij zei dat als u terug zou komen, hij u zou doden. Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen, waarbij u enerzijds verklaarde dat uw stiefvader letterlijk heeft gezegd toen hij u het huis uitzette [nog voor de diefstal] dat hij u zou doden als u terug zou komen (zie supra, gehoorverslag CGVS, p. 22) hoewel u dan later verklaart dat u zelf de conclusie heeft getrokken dat hij u zou doden als hij u kon vatten [na de diefstal] tegenstrijdig zijn. U verwijst plots niet meer naar de geuite doodsbedreiging van uw stiefvader vóór de diefstal, maar zegt dat u zelf die conclusie heeft getrokken omdat hij met zaken naar u gegooid had. U gevraagd waarom u dan geen bescherming kan invoeren bij de autoriteiten [gegeven uw verklaring dat uw stiefvader u zal doden] (gehoorverslag CGVS, p. 25), verklaarde u dat het een dorp is waar u woont, geen grote stad, en u niet wil dat uw stiefvader gewond geraakt, dat u niet wil dat hem iets overkomt als u het rapporteert aan de politie.

U geconfronteerd met het feit dat u niet wil dat hem iets overkomt, maar daarmee wel uw eigen leven zou kunnen redden, verklaarde u dat u dacht aan zijn wreedheid, aan zijn huwelijk en kinderen, maar dat u uzelf wou opofferen en dat u verkiest om zelf de pijnen te dragen, [eerder] dan hem te laten

arresteren. **Het is uiterst opmerkelijk dat u geen bescherming wou inroepen [bij de politie bijvoorbeeld], zelfs toen u in Addis Abeba was en uw stiefvader u kwam zoeken en u kon vermoorden als hij u vatte, zo u verklaarde. Uw verklaringen over het feit dat u niet wou dat uw stiefvader iets overkwam komen zeer bevreemdend over gezien u overtuigd bent dat uw stiefvader u wou doden.** Dat u dan zomaar verklaart dat u wou dat hem niets overkwam [dat u niet naar de politie wou gaan], getuigt geenszins van echte doorleefde situaties gezien de situatie van het gedwongen huwelijk en uw verklaring dat hij u wou doden. Het is immers logisch te verwachten dat dergelijke personen in doodsangst zouden verkeren. U op het einde gevraagd wat er u zou overkomen in geval van een terugkeer (gehoorverslag CGVS, p. 27), verklaarde u dat u weet dat hij [uw stiefvader] u zal laten arresteren, omdat hij u nog zoekt, wat tegenstrijdig is met uw verklaring dat hij u wou/kon doden als hij u zou vatten [na de diefstal]. Uw verklaringen hierover doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas. Verder is het opmerkelijk dat u internationale bescherming inroept hoewel u geen nationale bescherming wil inroepen. **Het dient opgemerkt dat – indien er al een kern van waarheid zou schuilen in uw verklaringen – van u kan worden verwacht dat u op zijn minst een poging zou ondernemen om bescherming te zoeken bij de, in Ethiopië voorhanden zijnde, nationale beschermingsmogelijkheden. Het principe van internationale bescherming wordt immers gekenmerkt door een subsidiair karakter ten aanzien van de in het land van herkomst aanwezige beschermingsmogelijkheden. Dit principe impliceert dan ook dat u – binnen de grenzen van het redelijke – al het mogelijke doet opdat u bescherming zou worden geboden door de Ethiopische autoriteiten. Gezien uw eigen verklaringen hieromtrent – waaruit blijkt dat u hiertoe niet eens de minste poging deed – dient vastgesteld dat aan deze vereiste niet voldaan is.**

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

U legde geen documenten neer tijdens het interview op het CGVS, u legde een attest en een doktersattest neer tijdens het interview op de DVZ, waaruit blijkt dat u zwanger was in november 2016. Deze attesten staven de door u ingeroepen feiten in het kader van uw asielrelaas echter niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u de moeder bent van een kind van een erkend vluchteling, G.T.G. (CG: 16/18457)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster bevestigt in haar verzoekschrift van 6 juni 2017 “integraal haar verklaringen en vestigt daarbij verder de aandacht op het feit dat de motieven van de weigering uitsluitend subjectief en bovendien erg minimaliserend zijn”. Zij meent dat de motieven in de bestreden beslissing “berusten op een analyse achteraf en vanuit een ander perspectief”, terwijl men rekening moet houden “met de situatie van een jonge, ongeschoolde vrouw, zonder enig netwerk, die uitgeleverd wordt aan de wil van een egoïstische, harteloze stiefvader en waarbij verzoekster ook in een dilemma kwam tov haar moeder die immers ter plaatse verder moest en afhankelijk blijft van die man”. Zij acht het “absurd” dat zij eerder nationale bescherming had moeten en kunnen inroepen “aangezien zij uiteraard zelf zodanig in paniek was dat zij zelf een misdrijf had begaan en zich op die manier in een onmogelijke positie had gebracht; dat zij als vrouw in elk geval geen verhaal had en zou hebben tov het overwicht van haar stiefvader”.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de asielzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij geboren en opgegroeid is in Addis Abeba, Ethiopië, dat zij een Ethiopische identiteitskaart had en dat zij de Ethiopische nationaliteit heeft, doch dat zij zichzelf Eritrees noemt omwille van haar vader (*"In Ethiopie werd ik Ethiopisch genoemd, maar ik weet dat mijn vader Eritreeër is, later begon ik me zelf te noemen als Eritrese."*; gehoor, p. 10) en dat zij blij zou zijn als zij *"genoemd zou worden als de identiteit van haar vader"* (gehoor, p. 10). *In casu* beschikt verzoekster thans aldus (enkel) over de Ethiopische nationaliteit, waardoor haar nood aan bescherming getoetst moet worden ten aanzien van Ethiopië.

2.4. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië uit vrees voor haar stiefvader die haar wilde uithuwelijken aan een oudere man. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster. Verzoeksters asielrelaas komt immers voor als een aaneenschakeling van verzonnen beweringen, die intern tegenstrijdig en tevens onaannemelijk zijn. Zo beweerde zij enerzijds dat haar stiefvader haar dwong om te huwen met M., doch blijkt uit haar verklaringen anderzijds dat zij meende dat zij het recht had om het huwelijk te weigeren, dat de dorpsouderen haar akkoord kwamen vragen, dat haar moeder ook tegen het huwelijk was, dat haar moeder daardoor ruzie had met de stiefvader en dat het huwelijk uiteindelijk niet doorging. Verder stelde verzoekster te vrezen dat haar stiefvader haar bij een terugkeer zou doden omdat hij haar hiermee reeds voor de diefstal had bedreigd (*"Elke keer waarschuwde hij me om het huis te verlaten, hij wil dat ik permanent het huis verlaat. Hij zei me: als je terugkomt, zal je je leven verliezen, zal ik je doden."*; gehoor, p. 22), om dan later te verklaren dat zij pas na de diefstal zelf tot deze conclusie kwam en dan louter op basis van zijn gedrag (*"Die conclusies kwamen nadat hij de zaken gooide naar mij, daarna concludeerde ik dat hij me zou vermoorden."*; gehoor, p. 25), om dan uiteindelijk aan te geven dat zij louter vreest dat hij haar bij een terugkeer zal laten arresteren voor de diefstal (gehoor, p. 27). Ook verzoeksters antwoord op de vraag waarom zij geen nationale bescherming zocht, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, daar zij antwoordde: *"Waar ik woon, is in een dorp, het is geen grote stad, ik wil niet dat mijn stiefvader gewond geraakt, als ik het rapporteer aan de politie, ik wil niet dat hem iets overkomt. [...]* Terwijl ik dacht aan zijn wreedheid, dacht ik aan zijn huwelijk en zijn kinderen ik wou mezelf opofferen. Ik verkies om zelf te pijnen te dragen dan hem te laten arresteren." (gehoor, p. 25).

2.5. Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat de motieven in de bestreden beslissing “uitsluitend subjectief en bovendien erg minimaliserend zijn [en] berusten op een analyse achteraf en vanuit een ander perspectief”, terwijl men rekening moet houden “met de situatie van een jonge, ongeschoolde vrouw, zonder enig netwerk, die uitgeleverd wordt aan de wil van een egoïstische, harteloze stiefvader en waarbij verzoekster ook in een dilemma kwam tov haar moeder die immers ter plaatse verder moest en afhankelijk blijft van die man”, merkt de Raad op dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Van verzoekster, die tot haar 12 jaar in de derde graad basisonderwijs genoot en bovendien steun krijgt van haar moeder, kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar eigen leven en de door haar aangebrachte problemen met haar stiefvader. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoekster zouden verhinderen haar directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Bovendien is verzoekster een zelfstandige vrouw die een vertrek naar Europa kan opzetten en ook in Europa een duidelijk doel nastreeft.

2.6. De stelling in het verzoekschrift dat zij geen nationale bescherming kon inroepen “aangezien zij uiteraard zelf zodanig in paniek was dat zij zelf een misdrijf had begaan en zich op die manier in een onmogelijke positie had gebracht; dat zij als vrouw in elk geval geen verhaal had en zou hebben tov het overwicht van haar stiefvader” kan haar nalatigheid niet verschonen, temeer gezien zij zelf toegaf dat zij door te stelen van haar stiefvader straffen kon verwachten (“Ik weet dat ik in de gevangenis zal vliegen, maar ik vergeleek het: het onderbreken van het huwelijk van mijn moeder, het leven van mijn zussen, het was beter om het te nemen en in de gevangenis te zijn dan het huwelijk te laten stranden, ik was zeker dat ik hem zou terugbetalen.”; gehoor, p. 25). De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Verzoekster toont geenszins aan dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

2.7. Hoe dan ook, aan verzoeksters asielrelaas kan geen geloof worden gehecht terwijl, om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Aangezien verzoeksters vluchtrelaas niet geloofwaardig is kan uit haar verklaringen enkel afgeleid worden dat ze naar het Westen wenste te migreren. Indien ze daarvoor van haar stiefvader heeft gestolen, dan betreft dit een gemeenrechtelijk feit. Verzoeksters asielrelaas is aldus louter van economisch en interpersoonlijke aard betreft. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoekster vreest in Ethiopië te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.8. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.10. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK